

"Irgalmasságot akarok, nem áldozatot"

2006. March 28.

Igehirdetés Hajmáskér 2006.03.26.

"Mert, kedves Testvéreim, ha az emberek meglátják rajtunk, hogy mi tartjuk a törvényeket, ha nekünk fontosak az Isten által rögzített sarokkövei ennek a világnak, akkor komolyabban vesznek minket. Ha komolyan vesznek minket, akkor hinni fognak a mi szavunknak. Ha hisznek a mi szavunknak akkor egy kicsit jobba tudjuk tenni a világot, akkor irgalmasságra és szeretetre tudjuk tanítani a mai kor farizeusait is, és akkor nem elítéljük egymást, ha úgy látjuk, hogy kisebb vagy nagyobb törvényeket megszeg, hanem megfogjuk a kezét, és segítünk neki abban, hogy visszavezethessük az Isteni és emberi törvények útjára. Kedves Testvéreim, márpedig az emberi élethez mind ezen a világon, mind a túlvilágon fontos az, hogy lássuk az Isten által elénk rendelt utat, amelynek vándorai vagyunk ma is, éppúgy, mint ahogy Jézus tanítványai voltak az Őt követő vándorok. Megérthessük az Ő célját, elfogadhassuk, és magunkat alárendelhesük Neki. És akkor, ebben az életben s az örök életben is hittel, reménységgel, nemcsak a mostani, hanem az örök szeretet és kegyelem, az Isteni irgalmasság tudatában létezhetünk, élhetünk, örvendezhetünk az Isten színe előtt."

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Te vagy ura az ember életének, legyen az küzdelmes és nehéz, vagy sokak számára egyszerűnek tűnő. Te eleve elrendeled a mi sorsunkat, s mi készek vagyunk elfogadni a Te atyai kezedből mindazt, amit nekünk elkészítettél. Ó Urunk, mégis gyakran nehéz jól szolgálni a Te ügvedet, éppenezért kérünk, adj nekünk most is útmutatást Igéd és Szent Lelked által. Taníts minket, hogy hűséges gyermekeid lehessünk, hogy elfogadhassuk és megtarthassuk a Te Igédet, és hogy hűséges gyermekeidként teremjünk méltó gyümölcsöt a Te Szent Fiad, a mi Urunk, Krisztus nevének dicsőségére. Ámen.

Igy szól hozzánk Istennek Igéje Máté evangéliuma 12. részéből, az 1.-től a 8.-ig terjedő versekből:

Abban az időben Jézus gabonaföldeken ment át szombaton, tanítványai pedig megéheztek, és elkezdtek kalászkat tépdetni és enni.

Amikor ezt meglátták a farizeusok, szóltak neki: "Íme, tanítványaid olyat tesznek, amit nem szabad tenni szombaton."

ő pedig ezt válaszolta nekik: "Nem olvastátok, hogy mit tett Dávid, amikor kíséretével együtt megéhezett?"

Bement az Isten házába, és a szent kenyereket ették meg, amelyeket nem lett volna szabad megennie sem neki, sem az ő kíséretének, hanem csak a papoknak.

Vagy nem olvastátok a törvényben, hogy szombaton a papok a templomban megszegik a szombatot, mégsem vétkeznek?

De mondom nektek, hogy még a templomnál is nagyobb van itt.

Ha pedig értenétek, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok, nem áldozatot - nem ítéltétek volna el azokat, akik nem vétkeztek.

Mert az Emberfia ura a szombatnak."

Kedves Testvéreim, mindannyian ismerjük ezt a bibliai történetet, amikor Jézus tanítványai kalászt tépdnek szombaton. De vajon elgondolkodtunk-e rajta, hogy mennyire aktuális ez újra meg újra. Hogy hányszor történik meg az, hogy nekünk, keresztyén embereknek a szemünkre vetik, hogy bizonyos erkölcsi, etikai tanításokat talán nem tartunk meg. Hogy magunk sem tartjuk magunkat ahhoz, hogy szenteljük meg a nyugalom napját. Hogy hányszor előfordul az, hogy közülünk is sokan, még a lelkész is, vasárnap elmegy, és vagy a szőlőben, vagy a kertjében, vagy valahol dolgozni kezd. Ahelyett, hogy nyugodtan pihenne, ahogy a Tízparancsolat megköveteli, ahelyett, hogy megszentelné a hetedik napot. Sokszor fordult elő ez a világtörténelemben, s minden bizonnyal sokszor elő is fog ez még fordulni. Na nem azért mondom ezt, hogy súlytalanná tegyem a hetedik nap megszentelésének törvényét, hanem azért, hogy beszéljünk egy kicsit azokról a törvényekről, azokról a szabályokról, a hitnek, az Istennek a jól körülhatárolt szabályairól, amit íróról időre mégis a keresztyén ember éppúgy megszeg, mint ahogy Jézus tanítványai megszegték a hetedik nap megszentelésének szabályát, amikor keresztül ment a búzaföldeken, s amikor a tanítványok éhségükben a földről letépték, a búzaföldről letépték kalászkokkal, azokkal a szemekkel, a nyers búzaszemekkel csillapították éhségüket.

Mert mi is történt? Jézus és kicsiny csapata, a tanítványok elindultak. Elindultak vándorolni, vinni az evangéliumot az embereknek, hirdetni, hogy az Isten szeret minket, hogy nem kell rettegnünk az ítélettől, az Isten nem azt akarja, hogy minden bűnöst megbüntessen, és hogy mindenki rettegjen Tőle, mint egy hatalmas királytól, hanem gyermekeinek akar tartani bennünket, magához szeretne gyűjteni, hogy üljünk köré, hallgassuk az Ő Igéjét, örvendezzünk annak, hogy mennyi mindent kaptunk a mi Mennyei Atyánktól. Igen ám, de a vándorlás, főleg abban az időben, amikor ezt nem autóval, nem repülővel, nem vonattal, hanem gyalogszerrel tették az emberek, akkor egy hosszadalmas, s az érkezés szempontjából meglehetősen bizonytalan dolog volt. Én nem kételkedem abban, hogy ahol Jézusék megszálltak, ott, amikor távoztak, az emberek - mint ahogy jó magyar szokás is - útravalóval látták el őket. De, kedves Testvéreim,

honnét tudhatták ők előre, hogy gyalogszerrel azt az utat jó időben sikerül-e megtenni nekik egy nap alatt, két nap alatt, vagy esetleg az útviszonyok, vagy esetleg portyázó rablók, kóbor vadállatok vagy épp a rossz idő miatt a kétnapos utat öt nap alatt sikerül csak megtenni. Nem lehetett tudni. Éppen ezért a vándorok nagyon gyakran érkeztek meg kiéhezetten, az éhhalál szélén egyik településről a másikra. Itt is valószínűleg az történt, hogy emberek, akik napokon keresztül vándoroltak, akiknek nem volt mit enniük - ezek voltak Jézus tanítványai - odarohantak a búzatáblához, letéptek néhány kalászt, hogy csillapítsák korgó gyomruk éhségét ezzel.

S velük szemben, vagy éppen a falu szélén, vagy zsinagógába menet, vagy onnét jövet, ott voltak a farizeusok. Ott voltak ezek az emberek, akik nem dolgoztak a hetedik napon, mert már pénteken jóelőre felkészültek arra, hogy ünnepelni tudjanak. A zsidó asszonyok megfelelő szokásaik szerint megfőztek mindent jóelőre, odakészítettek mindent, hogy ne kelljen munkát végezni. Ezek az emberek, akik felkészülten várták a szombatot, találkoztak Krisztus vándorló csapatával. Azokkal az emberekkel, akiknek nem volt idejük - és akik talán nem is tudták, hogy milyen nap van aznap - készülni arra, hogy ünnepeljenek, akiknek korgott a gyomruk, és akik éhesek voltak, csak egy dolgot tudtak: ha nem esznek, éhen fognak halni, ha nem esznek, nem tudnak odafigyelni Jézus tanítására, ha nem esznek, nem tudják ellátni a feladatukat, mégpedig azt, hogy megszólítsák az embereket és odahívják, hogy gyűljenek Jézus köré. Éppenezért ők nem mérlegeltek. Nem törvények paragrafus-szerű betartásával foglalkoztak, hanem azzal, hogy a saját testüket is felkészítsék arra a feladatra, ami nem más, mint Jézus szolgálata, mint az emberek Jézus köré gyűjtése, és közben a folyamatos tanulás. Hiszen ők egyszerre voltak tanítványok, és egyszerre voltak képviselői, az emberek hívogatásával megbízott segítőtársai a Messiásnak. Muszáj volt enniük. Muszáj volt háttérbe tolniuk egy egyébként nagyon fontos szabályt. Mondhatám azt, hogy az emberiség történelmének az egyik legfontosabb szabályát. Hiszen ez a hétnapos ciklikusság, ami ma is megvan az életünkben, ez hozza meg azt a ritmust, ez hozza meg azt az egészséges munka után következő szünetet, amire az emberi testnek és léleknek egyaránt szüksége van. Ugye, mindenki tudja, hogyha hat napot dolgozik, a hetediken muszáj pihenni, mert a fáradt testnek szüksége van rá, a fáradt szellemnek, a fáradt elmének szüksége van a pihenésre. De mindannyian tudjuk, hogy időről időre mégiscsak át lehet lépni a hetedik nap szabályát. Mert nem kőbe van vésve, és nem olyan, hogy ne lehetne ezt időről időre egy-egy fontosabb dolog miatt újraértelmezni.

Na persze nem akármilyen ez a fontosabb dolog. Jézus tanítványai azért esznek, hogy a Mester szolgálatához erőt gyűjtsenek. Jézus tanítványai nem maguknak, nem a saját maguk kedvéért, nem a saját vagyonuk gyarapítására tépnek le három búzakalászt. Nem, nem. Ők ott nem egyének, nem individuumok, ők nem a saját szabadságukat akarják ott szolgálni, hanem a közös ügyet, az Isten ügyét. Ők együtt és egyek akarnak maradni a Krisztussal, és éppenezért magukhoz veszik az ételt, az első pillanatban, amikor lehet. És nem törődnek, és ma sem kell, hogy törődjenek azokkal a farizeusokkal, akik, amikor Jézus ügyét szolgáljuk, minket is gyakran illetnek különböző kritikákkal. Elmondják, hogy ezt így vagy úgy kellene csinálni. Hogy ezt ezért vagy azért nem lenne szabad. Mondják olyanok, akik fekete Audi A6-osban, A8-asban ülnek, akik keresnek százmilliót egy évben, és akiknek fogalmuk nincs arról, hogy mibe kerül Isten ügyének szolgálata, egy templom fenntartása, mibe kerül egy gyülekezet, egy közösség működtetése, akiknek mások elkészítik nemcsak az ünnepi, de a hétköznapi reggeli, ebéd, vacsorát, hogy dolgozniuk ne kelljen. Ők mondanak ítéletet rólunk. Miért? Azért, mert mondják ők magukat bárminek, legyenek ők színleg keresztyének - vagy nyíltan ateisták, egy dolgot nem értenek, hogy Isten nem áldozatot kíván, nem a bűnösön a büntetés minden körülmények közötti végrehajtását, hanem pontosan arra akar megtanítani minden embert, hogy az irgalmasság a legnagyobb erő. Hogy az irgalmasság az, amely újra meg újra előre tudja vinni ezt a világot. Amikor képesek vagyunk arra, hogy a másik embert, aki szerintünk rossz, aki nekünk nem tetszik, akinek más a véleménye, azt elfogadjuk. Azt, amikor piszkál bennünket, ne üssük meg, vagy pláne ne üssünk vissza neki. Amikor irgalmasak vagyunk, akkor megpróbáljuk megérteni őt, elfogadni őt, megpróbálunk együttérezni vele, a helyébe képzeljük magunkat, s ha tehetjük, egy picit gondolkodunk az ő fejével.

Ezek a farizeusok, ha végiggondolták volna, hogy honnét jönnek ezek az emberek, hány napnyi utazás van mögöttük, mennyit éheztek, nem hagyják kalászt tépni őket, hanem a saját ételükből adnak. Miért nem ezt tették? Mert nekik könnyű volt ítéletet mondani. Mert nem volt bennük irgalmasság, mert nem volt bennük igazából az az Istenhez tartozás, az az isteni szeretet, ami mibennünk meg kell, hogy legyen, ha gyülekezet, ha egyház akarunk lenni, maradni. Mert könnyű valakire azt mondani, hogy jó ember vagy rossz ember, könnyű azt mondani, hogy bűnt követett el, de milyen nehéz megérteni, és végiggondolni, hogy volt-e annak a másiknak más választása, hagyott-e neki az élet, a sors más lehetőségeket. Hogy vajon nem a közösségért vállalta-e föl azt, hogy ő bűnt követ el. Mert, kedves Testvéreim, az emberiség történelme tele van olyan példákkal, amikor valakinek magára kell vennie egy bűn terhét azért, hogy a többiek ártatlanok maradjanak, vagy egy igaz ügy sikeres legyen. Jézus maga is mond egyet. Dávid, embereivel, katonáival bemegy a templomba, és a fegyveres katonák az áldozati kenyert eszik meg. Isten törvénye szerint halált érdemelt volna Dávid és összes katonája. Mi lett Dávidból? Izrael leghíresebb királya. A szombatnap megszégéséért, a Tízparancsolat megszegéséért Jézusra és tanítványaira is kövezés várt volna. És egyébként is, hogy nézett volna ki az, hogy Isten Fia maga engedi meg, hogy az Ő Mennyei Atyjának törvényeit megszegjék. Így, Testvéreim. Hogy az Isten meg akar mindannyiunkat tanítani arra, hogy Ő kijelölt egy utat a világban, és húzott, felállított korlátokat és céltáblákat. Célokat, hogy meglássuk, hogy befogjuk, és feljűk tartsunk. Hogy az egész életünket oda irányítsuk. S korlátokat, amik néha megállítanak, hogy ne sodródjunk le az útról, néha segítenek, hogy megkapaszkodjunk benne, és bizony-bizony néha nagy nagy pofonokat adnak nekünk, amikor megfeledezünk arról, hogy kik is vagyunk, és miért is jöttünk.

De, kedves Testvéreim, a legfontosabb korlátnak, a legfontosabb szabálynak, és a legfontosabb törvénynek a szeretetnek kell lennie. Hogy minden egyes pillanatában az életünknek, minden egyes döntésünkben ott kell hogy legyen az a kérdés, hogy vajon értjük is, hogy miért tette ezt a másik, vajon beleképzeljük-e már magunkat az ő helyzetébe, vajon el tudjuk-e fogadni őt, vagy csak a saját sértettségünkkel törődünk. Mert amikor megértőek, amikor elfogadóak, amikor segítőkészek vagyunk, akkor valóban a Krisztust képviseljük. Amikor azért, hogy segíthessünk

valakinek, kalászt tépünk - képletesen, vagy valóságban - szombaton, áthágjuk egyik vagy másik törvényét az Istennek, az Isten is irgalmas mihozzánk. Nem bűnnek, hanem egy kikerülhetetlen rossznak fogja számítani. Ugyanakkor, kedves Testvéreim, látnunk kell, hogy Isten törvényét azért csak maga Isten írhatja felül. Nem a mi elképzeléseink, nem a mi vágyaink, és nem a mi akaratunk, mert hiszen a történet utolsó mondata ez: mert az Emberfia ura a szombatnak. Krisztus, a mi bátyánk. Krisztus, aki elhívott minket, Krisztus, aki egybegyűjti az egyházat. Az Ő nevében és az Ő ügyéért lehet néha-néha megfélekedni arról a kötelességünkről, amelyet Isten egy törvényben szabályoz. Megfélekedni arról a szükségletéről, ami az embernek biológiai szükséglete, hogy hat nap munka után egy napot pihenjen. És elfeledkezni arról, hogy nekünk minden cselekedetünkkel önmagunkon túlmutató dolgot kell csinálnunk, mégpedig az Isten ügyét szolgálni.

Mert, kedves Testvéreim, ha az emberek meglátják rajtunk, hogy mi tartjuk a törvényeket, ha nekünk fontosak az Isten által rögzített sarokkövei ennek a világnak, akkor komolyabban vesznek minket. Ha komolyan vesznek minket, akkor hinni fognak a mi szavunknak. Ha hisznek a mi szavunknak akkor egy kicsit jobbá tudjuk tenni a világot, akkor irgalmasságra és szeretetre tudjuk tanítani a mai kor farizeusait is, és akkor nem elítéljük egymást, ha úgy látjuk, hogy kisebb vagy nagyobb törvényeket megszeg, hanem megfogjuk a kezét, és segítünk neki abban, hogy visszavezethessük az Isteni és emberi törvények útjára. Kedves Testvéreim, márpedig az emberi élethez mind ezen a világon, mind a túlvilágon fontos az, hogy lássuk az Isten által elénk rendelt utat, amelynek vándorai vagyunk ma is, éppúgy, mint ahogy Jézus tanítványai voltak az Őt követő vándorok. Megérthessük az Ő célját, elfogadhassuk, és magunkat alárendelhesük Neki. És akkor, ebben az életben s az örök életben is hittel, reménységgel, nemcsak a mostani, hanem az örök szeretet és kegyelem, az Isteni irgalmasság tudatában létezhetünk, élhetünk, örvendezhetünk az Isten színe előtt. Ámen.

Gyertek, hajtsuk meg fejünket, imádkozzunk!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked azt, hogy Néked még a szemrehányásod is gyakran örömhír. Örömhír, amely megszorítja az embert, amely késszé és képessé teszi arra, hogy elfogadja az ő keresztyéni rendeltetését, és amely megtanítja őt, hogy hűséges szolgád legyen. Mindenség Istene, kérünk, segíts nekünk. Segíts, hogy az élet apró csodáiban megláthassunk Téged, elfogadhassunk, mi tudjunk hinni a Te Igédnek. Mindenség Istene, add, hogy gyászban és fájdalomban, örömben és szeretetben csak Terád tekintsünk. Hogy ha éppen fájdalom húzódik a mi szívünkben, ha úgy érezzük, nehéz búcsúzni bármely szerettünktől, akit mennyei otthonodba hazahívtál, érezhessük azt, hogy számunkra az elmúlás nem több, mint visszakerülés a Te Atyai irgalmadba. Ó Urunk, légy épezzért a gyászolókkal, és adj nekik erőt, hogy befogadják Igédet. Minket, akik talán kevésbé éljük át az elválás fájdalmát, pedig add, hogy osztozni tudjunk, segíteni tudjunk, imádkozni tudjunk a Te szent színed előtt egymásért, s minden emberért. Mennyei Édes Atyánk, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiaért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Istennek, a mi Atyánknak szeretete, az Ő Szent Fiának, a Krisztusnak kegyelme, s a Szentlélek gondviselő közössége legyen és maradjon mindenkor mi velünk. Ámen.